

Priest เขียน

ลูกทัว แป

จางจ้วงจ้วง (張壯壯) ภาพ

พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่านผู้พิทักษ์ 3

GUARDIAN

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

Book to Series

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอรัยได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

อดีตชาติของเจ้าอวีนหลานช่างยิ่งใหญ่อลังการกว่าตัวละครไหนๆ ในจักรวาลเอเวอร์วาย เพราะเป็นถึงเทพบรรพกาลตามตำนานความเชื่อจีนเชียวค่ะ อ่านแล้วได้ความรู้เหมือนกัน นอกจากเรื่องตำนานการสร้างโลก กำเนิดมนุษย์ ก็ยังมีเรื่องของแดนปรโลกด้วย นับว่า 'Guardian ผู้พิทักษ์' เป็นนิยายแนวสืบสวนแฟนตาซีที่ผู้เขียนทำการบ้านหนักมากจริงๆ ค่ะ

เมื่อเรื่องราวของหัวหน้าจ้าวและศาสตราจารย์เส้นถูกเปิดเผยออกมาเรื่อยๆ ก็แปลว่านิยายเรื่องนี้เข้าใกล้ตอนจบแล้ว อารมณ์ของเรื่องมันก็จะหน่วงๆ หนอย แต่อย่างคำที่ว่าหลังฝนมักงดงามเสมอ เชื่อว่าระหว่างเขาทั้งสองจะต้องมีทางออกที่สว่างสดใสแน่นอน เฝ้ารอมาตั้งพันหมื่นปี ถ้ารักกันไม่ได้...ก็ใจร้ายกับพวกเขา (และผู้อ่าน) เกินไปแล้ว!

แม้เหตุการณ์จะเน้นไปที่ปมอดีตชาติ ความสัมพันธ์ของคู่หลัก แต่ตัวประกอบที่นับว่าแย่งซีนมาตั้งแต่เปิดเรื่องอย่าง 'เสี่ยวกั๋ว' ก็ยังมีบทบาทที่จะเรียกว่าสำคัญก็คงได้ค่ะ ยิ่งตอนนี้มีเรื่องชวนให้คิดว่าเสี่ยวกั๋วผู้มีแต่บุญล้นทะลักจนไม่น่าเป็นไปได้ คนนี้มันซึกจะยังงี้ๆ อายากรู้จังว่าจะมีเซอร์ไพรส์อะไรโผล่มา เธอเป็นว่าต้องไปติดตามกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

ตะเกียงพิทักษ์จิตวิญญาณ

บทที่ 1

หลังจากที่กั้วฉางเจิงกลับถึงบ้าน เขาก็นอนหลับไปแบบไม่รู้เดือนรู้ตะวัน พอตื่นขึ้นมาจัดการตัวเองให้เหมือนผู้เหมือนคนแล้วก็ออกไปซื้อของขวัญเดินสายเยี่ยมญาติ บ้านแรกก็คือบ้านลุงรอง เขาต้องทำตามคำสั่งของหัวหน้าก่อน นั่นคือการส่งมอบอั่งเปา กั้วฉางเจิงคนนี้มีปัญหาอยู่อย่างหนึ่งคือถ้าในตัวเขามี 'ของของคนอื่น' อยู่จะอดรอนทนไม่ไหว แม้รู้ทั้งรู้ว่าเดี๋ยวลุงรองก็จะส่งมันต่อเป็นอั่งเปาสำหรับเขาก็ตาม

กั้วฉางเจิงเข้าบ้านมาก็ส่งเสียงเรียกคน และสิ่งแรกที่ทำหลังจากนั้นคือหยิบซองแดงออกมา พุดด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมจริงจังเหมือนกล่าวรายงานในที่ทำงานโดยไม่ตกหล่นแม้แต่คำเดียว "ลุงรองครับ หัวหน้าบอกว่าปีใหม่แล้วเอาไว้ซื้อเสื้อผ้าใหม่ๆ ให้ป้าสะใภ้กับพี่สาวครับ"

พี่สาวของกั้วฉางเจิงเองก็เป็นลูกจ้างผลาญที่ใช้เงินเก่งแต่หาเงินไม่เป็นเหมือนกัน ดังนั้นสำหรับลุงรองแล้วนี่จึงเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้เห็นเงินกลับคืนมา ทำให้รู้สึกเซอร์ไพรส์ เขาจึงไปครุ่นหนึ่งจึงรับอั่งเปามาเปิดออกดู จากนั้นก็ยื่นกลับคืนให้กั้วฉางเจิง "โอ้ ไม่น้อยเลย เก็บเป็นเงินกันกระเป๋าวี๋ซื้อของให้ตัวเองเถอะ แปลกจริง เหล่าหยางของแกเป็นคนขี้ตืดจนขึ้นชื่อเลยไม่ใช่หรอ ปีนี้อ่าไม่ถึงอ่าอยากจะแจกอั่งเปาซะละ"

กั้วฉางเจิงรู้สึกแปลกใจ "ใครคือเหล่าหยางหรือครับ"

ลุงรองของเขายืนขึ้นรับจานก๊วยพลางเอ่ย "หัวหน้าแผนกสำมะโนประชากร

แซ่หยางไม่ใช่เหรอ ชื่อสามพยางค์ หยางอะไรนะ"

"หัวหน้าของเราแซ่จ้าว"

ลุงรองของเขาได้ยินก็ยังไม่ทันคิดอะไร แกะตะเกียบออกจากกันพลางพูดต่อ "อยากจะแซ่อะไรก็ตามใจเถอะ สมัยก่อนลุงเคยได้ยินคนเขาวางกันว่าเจ้านั้นดีดีใช้ได้เลย ไปกินข้าวนอกบ้านที่ไหนก็ต้องห่อกลับบ้าน อย่างว่าแหละ คนเรามีพ่อแม่ลูกเต้าต้องเลี้ยงดูเป็นธรรมดา เขาดีกับแก แกก็ตั้งใจทำงานจะว่าไปแกก็ไม่ใช่เด็กแล้ว ได้เงินเดือนมาก็อย่าใช้จนหมดล่ะ เก็บออมไว้บ้าง ต้องรู้ว่าควรใช้ชีวิตยังไง..."

กั๋วฉางเจิงยั้งฟังยังมีน ในที่สุดก็ทนไม่ไหว พุดแทรกขึ้นมาประโยคหนึ่ง "ลุงรองครับ หัวหน้าของผมยังไม่แต่งงานนะครับ"

"ยังไม่แต่งงานได้ยังไง ลูกสาวเขาจะเข้ามาหา'ลัยอยู่แล้ว เดือนที่แล้วลุงยังพูดกับเพื่อนอยู่เลยว่าชีวิตเขาช่วงนี้ไม่ง่ายเลย ให้คนช่วยดูแลเขาหน่อย" ลุงรองของกั๋วฉางเจิงเริ่มรู้สึกผิดปกติ "เดี๋ยวนะ ใครให้อังเปาแคะ"

กั๋วฉางเจิงว่า "หัวหน้าจ้าวครับ"

"หัวหน้าจ้าว? หัวหน้าจ้าวไหน"

"...ก็หัวหน้าจ้าว หน่วยสืบสวนคดีพิเศษไม่ใช่เหรอครับ"

"หน่วยสืบสวนคดีพิเศษ? คนที่อยู่ถนนงวงหมิงนั่น? แซ่จ้าว? จ้าวอวิ้นหลาน?"

ลุงรองของเขาถามคำถามออกมารวดเดียว แล้วเบิกตาโตมองจ้องตากั๋วฉางเจิงประเดี๋ยวหนึ่ง มือคืบเกี่ยวขึ้นมาแล้วยัดเข้าปากอย่างใจลอย เคี้ยวไปสองที ยังคงรู้สึกว่่าเรื่องนี้แปลกประหลาดจนไม่น่าเชื่อ "ล้อเล่นนำ ลุงจะมีปัญหาที่ไหนแทรกคนเข้าไปที่นั่นได้"

"มีปัญญอะไร" ป้าสะไ้ก้กั๋นลงด้วย "หลานไปอยู่แผนกสำมะโนประชากรไม่ใช่เหรอ"

กั๋วฉางเจิงตอบไปตามความจริง "ตอนนี้อยู่ทำงานที่หน่วยสืบสวนคดีพิเศษ"

"ล้อเล่นรีเปล่า นักสืบ?" ป้าสะไ้ก้เลี้ยงเขามาตั้งแต่เด็กจนโต รู้ดีว่าเจ้าเด็กดวงซวยคนนี้เป็นคนยังไง สีหน้าเปลี่ยนเป็นกังวลขึ้นมาทันที "ดู

ดูลุงแกซิ! ทำจนกลายเป็นเรื่อง หลานเราเข้าไปอยู่หน่วยสืบสวนคดีพิเศษ ได้ยังงัยกัน ทั้งเสียงทั้งไม่มั่นคง ต้องเจอกับคดีถึงแก่ชีวิต...ไ้อ้นยา แล้วนี่ พวกแกรับผิดชอบงานแบบไหนกันเนี่ย"

กัวฉางเจิงฟังจะอ้าปาก ลุงรองก็ใช้ตะเกียบเคาะข้างสาม "อย่าถามไปเรื่อยเรื่อย เรื่องภายในของหน่วยสืบสวนคดีพิเศษล้วนเป็นความลับ คุณอย่าเที่ยวชักนำให้เด็กมันทำผิด...ที่จริงป้าสะไภ้ก็แค่จะถามว่างานที่นั่นเสี่ยงอันตราย รีเปล่า เหนื่อยรีเปล่า จะให้ลุงช่วยวิ่งเต้นให้อีกมั๊ย ยอมได้เงินน้อยลงมาน้อย หาดำแหน่งงานที่มั่นคงกว่านี้ดีกว่า"

จนเวลานี้กัวฉางเจิงที่ชะงักไปชั่วขณะถึงได้มีปฏิกิริยาตอบสนอง ตอนแรกที่เขาถูกส่งไปหน่วยสืบสวนคดีพิเศษ ที่แท้ก็เป็นการเข้าใจผิดอย่างนั้นแหละ เขานึกแล้วเชื่อว่าคนที่มิไควและฮิควิต่ำกว่าคนอื่นอย่างเขาคงไม่ถูกส่งไปทำงานตำแหน่งเท่าๆ อย่างนั้นแน่

...แหล่งละ ตอนนี้นักฉางเจิงลืมเรื่องที่ถูกร่วมงานทำให้ตกใจจนเป็นลม ในวันแรกที่มารายงานตัวไปเสียแล้ว

กว่าเขาจะเข้ากับคนอื่นได้ กว่าจะรู้สึกว่าตัวเองเริ่มหลอหลอมเข้ากับบรรยากาศของอาคารหมายเลขสี่ ถนนกวงหมิงใต้จนแทบจะเกิดเป็นความผูกพันอันแน่นแฟ้นขึ้นมานั้นไม่ง่ายเลย โดยเฉพาะกับพวกพี่ๆ ที่เห็นเขาเป็นเด็กใหม่อยู่ตลอดเวลา

สำหรับเขา จ้าวอินหลานกลายเป็นเหมือนพ่อเขาไปครั้งตัวแล้ว...แม้ว่า 'พ่อ' คนนี้จะหาแม่เลี้ยงให้เรียบร้อยโดยไม่ถามความเห็นเขาลักค่า

ทว่า 'แม่เลี้ยง' คนนี้ก็มีบุคลิกอบอุ่นแถมคุยง่าย กัวฉางเจิงฟังความหมายของลุงรองออก จึงรีบพูดขึ้นมาด้วยจิตใจแน่วแน่ว่า "ผมไม่อยากย้าย"

แต่ไหนแต่ไรมากัวฉางเจิงเป็นคนโอนอ่อนผ่อนตามตลอด ไม่ว่าการประชุมปรึกษาหารือเรื่องอะไรก็ให้ถือว่าเขาไม่อยู่ในที่ประชุมก็ได้ เพราะยังงัยเสีย เขาก็ไม่ออกความเห็นอะไรอยู่แล้ว จู่ๆ มาแสดงความคิดเห็นของตัวเองอย่างชัดเจนขนาดนี้ ลุงรองกับป้าสะไภ้ปรับตัวไม่ทัน ได้แต่นั่งอึ้งไปพักหนึ่ง

ผ่านไปครู่ใหญ่ ป้าสะไภ้ก็ถามขึ้นมา "ที่นั่น...ดีขนาดนั้นเลยหรือ"

กัวฉางจึงพยักหน้าอย่างแรง

"แกอยากทำที่นั่นต่อ?" ลุงรองยังไม่วางใจ ถามอีก "ไม่เสี่ยงอันตรายจริงหรือ"

เพื่อให้ได้อยู่ต่อ กัวฉางจึงกลั่นใจพูดอย่างเด็ดขาด "ไม่เสี่ยงอันตรายเลยสักนิด"

"ก็ได้" ลุงรองคิดไปคิดมา รู้สึกว่ายังไงเขาก็โตเป็นหนุ่มขนาดนี้แล้ว แม้จะเป็นดินเลนไม่เกาะก้ำแพง* มาตลอดหลายปี แต่ในที่สุดก็บ่มเพาะจิตใจรักงานขึ้นมาได้ แบบนี้ก็ไม่ควรทำร้ายจิตใจเขา จึงตอบตกลงไปด้วยความลังเล "เอาเบอร์โทรหัวหน้าให้ลุงหน่อย วันหลังลุงจะนัดจ้าววันหลานมากินข้าวด้วยกันสักมื้อ เขาแก่กว่าแกไม่กี่ปี ก็เรียนรู้จากเขาให้มากหน่อย"

จ้าววันหลานถูกเสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือปลุกให้ตื่น เขารู้สึกว่าจุดไต้หยางตรงขมับของตัวเองปวดเหมือนถูกเจาะรู แม้จะหลับไปตื่นหนึ่งแล้วกลับยังเหมือนไม่ได้พักผ่อน กลายเป็นเหนื่อยมากกว่าเดิมเสียอีก

เขาไม่รู้ว่ตัวเองหลับไปนานแค่ไหน ผันสะเปะสะปะไม่ปะติดปะต่อวนเวียนอยู่แค่เรื่องเขาภูมิใจกับเรื่องที่เขาแทงดวงตาของมังกรจนบอด ผันกลับไปกลับมาไม่หลุดไปจากนี้

มือของจ้าววันหลานควานหาโทรศัพท์บนตู้หัวเตียงไปมา จากนั้นก็ถูกคนคนหนึ่งยึดมันเข้ามาให้ในมือเบาๆ ตอนที่รับโทรศัพท์เขายังไม่ลืมตาเลย พอได้ยินเสียงและรู้ว่าอีกฝ่ายคือใครก็ได้สติ เข้าโหมดปกติทันที หลังจากทักทายพูดคุยสัพเพเหระกันยกใหญ่ จ้าววันหลานก็พยายามสุดความสามารถที่จะพูดถึงกัวฉางเชิงอย่างไม่วอร์เก็นไป ทั้งยังค้นหาจุดดีของอีกฝ่ายออกมาสองสามอย่างด้วยความยากลำบาก เป็นหัวหน้าที่ตืออย่างจับพิรุณไม่ได้ สองฝ่ายคุยกกันอย่างกลมกลืนสิ้นไหล เข้าหากันได้ดีมาก แล้วก็ตกลงนัดหมายทานข้าวด้วยกันมื้อหนึ่ง

จ้าววันหลานวางโทรศัพท์ ชูกหัวลงบนหมอนอีกรอบ พูดเสียงออดอ้อนว่า "ผมปวดหัว"

* ดินเลนไม่เกาะก้ำแพง เป็นสำนวน หมายถึงมีความสามารถต่ำ ยังไม่อาจประสบความสำเร็จได้

เส้นเวยวางเรื่องในมือที่กำลังทำอยู่ทันที เดินมาประคองกอดเขา และหันมาถามเขาผู้พิทักษ์หนึ่ง "เหมือนจะร้อนนะ ทำไมจู่ๆ ถึงมีใช้ขึ้นมาได้"

จ้าวอินหลานเอาหัวอิงที่ป่าของเส้นเวยอย่างอ่อนแรงแล้วกัดฟันพูด "คุณคิดว่าไงละ ระบายไปเอายาแก้อักเสบกับยาลดไข้ให้ผมหน่อยนะครับ คุณหมอเหมิงกู่!"

เส้นเวยรู้สึกละอายใจอย่างยิ่ง จึงคอยดูแลเขาอย่างเงียบๆ

จ้าวอินหลานกลืนเม็ดยากองหนึ่งเข้าปากรวดเดียว แล้วถลกแขนเสื้อชุดนอนบนตัวที่ไม่รู้ว่่าปล่อยให้เส้นเวยสวมให้ตั้งแต่เมื่อไหร่ขึ้น จากนั้นก็กระโจนตัวออกไปทับเส้นเวยไว้บนเตียง ถามด้วยสีหน้าร้าย "ท่านผู้ยิ่งใหญ่เมื่อคืนข้าน้อยปรนนิบัติท่านสบายตัวหรือไม่"

เส้นเวยเห็นจ้าวอินหลานโง่งนงไปมาจึงรีบยื่นมือไปประคองเอวของเขา พร้อมกับบรวบคอเสื้อที่เปิดเข้าหากัน "อย่าเอาผ้าห่มออกสิ ความร้อนกระจายออกหมดแล้ว เดี่ยวเป็นหวัด"

"เรื่องนี้คุณไม่ต้องเป็นห่วงไป" จ้าวอินหลานใช้มือหนึ่งกดป่าของเส้นเวย อีกมือหนึ่งลูบคอเสื้อของอีกฝ่าย แล้วเอ่ยขึ้นอย่างมีเลศนัย "ในเมื่อท่านผู้ยิ่งใหญ่รู้สึกสบายตัว ก็ควรจะให้ทิปข้าน้อยบ้าง"

เส้นเวยยอมให้เขาทับตัว เหลือบสายตามองเขา แบบนี้ยิ่งทำให้จ้าวอินหลานรู้สึกว่่าอีกฝ่ายกำลังเชื่อเชิญให้ทำอะไรจริงๆ จับพลันนั้นความคิดชั่วร้ายก็บังเกิด จ้าวอินหลานคร่อมไปบนตัวของเส้นเวย "ถ้าวันนี้ผมไม่จัดการคุณ พรุ่งนี้ผมจะยอมใช้แค่คุณ...โอ้ย!"

เส้นเวยรีบยื่นมือไปโอบหลังจ้าวอินหลาน "เป็นอะไรไป"

"เจ็บ...เจ็บๆ ขาเป็นตะคริว"

"..."

เดิมทีจ้าวอินหลานก็เหมือนจะขาดแคลเซียมอยู่แล้ว บวกกับเมื่อคืนที่สมบุกสมบัน พอเป็นตะคริวเลยเป็นหนัก ตะคริวกินต้นขาแล้วก็เปลี่ยนมาที่น่อง เสร็จก็ย้ายมาที่เท้า เส้นเวยได้แต่ช่วยยืดเหยียดขาให้ท่ามกลางเสียงบ่นด่า

* คุณหมอเหมิงกู่ เป็นคำที่ใช้เปรียบเทียบกับหมอที่ใช้ทุกวิถีทางเพื่อการรักษาเสียเวลาแม้จะเป็นวิธีที่โหดเหี้ยมก็ตาม

พลางค่อยๆ ลูบขาที่เป็นตะคริวให้คลายลง

จ้าวอวินหลานเริ่มปวดจนกัดปากแยกเขี้ยวยิงฟัน ผ่านไปครู่หนึ่งจึงสงบลงได้ เส้นเวยเหลือบเห็นรอยเขี้ยวขี้ที่โผล่ออกมานอกชุดนอนของเขาก็ยิ่งรู้สึกผิด จึงนั่งลงข้างๆ ช่วยกดนวดเบาๆ ให้จ้าวอวินหลานที่เอนนอนตัวแข็งอยู่ จ้าวอวินหลานหยุดไถ่ไวยวายนอนคิดว่าเสพสุขอยู่บนเตียงอย่างว่านอนสอถ่าย สบายตาเบนไปด้านข้าง และหยุดลงบนมือถือที่วางอยู่บนตู้หัวเตียง ผ่านไปครู่หนึ่ง จู่ๆ ก็เอ่ยขึ้นว่า "ลุงรองของกั๋วฉางเจิงเพิ่งถูกส่งมารับตำแหน่งเมื่อต้นปี ผมยังไม่เคยได้คบหาสักครั้งกับเขา เพียงได้ยินมาว่าตาแก่คนนี้ไม่ได้มีความสามารถอะไรพิเศษ แต่เป็นคนใช้ได้ทีเดียว"

เส้นเวยตอบรับเสียงเบา

"หลานชายเขาถือจดหมายของเขามาฉบับหนึ่ง ทำงานเป็นลูกน้องผมมาครั้งปึกว่า เขากลับไม่เคยติดต่อผมแม้แต่ครั้งเดียว จนวันนี้โทรมานัดผมออกไปกินข้าว คุณคิดว่ามันปกติมั๊ยล่ะ"

เส้นเวยไม่รู้จักกระเบียบธรรมเนียมปฏิบัติลับที่ยุ่งเหยิงอะไรนั้นของพวกเขา จึงถาม "ยังงั้นหรือ"

"ผมสงสัยว่าตาแก่นั่นคงเพิ่งรู้ว่ากั๋วฉางเจิงถูกส่งมาที่หน่วยสืบสวนคดีพิเศษ เรื่องนี้..." จ้าวอวินหลานนั่งไปไม่พูดต่อ หันหน้ามองเส้นเวยแล้วเปลี่ยนหัวข้อสนทนาอย่างรวดเร็ว "ผมเป็นคนทำเขาบู๊ใจพังจริงหรือ"

เส้นเวยอึ้งไปพักหนึ่งถึงตอบเขา "ตามตำนาน เขาบู๊ใจถูกเทพวารีกั๊งกงชนพัง"

"อ้อ" จ้าวอวินหลานหลุบตาลง ถ้าพวกสัตว์นรกถูกปล่อยออกมาหลังจากที่เขาบู๊ใจพังลง ถ้าอย่างนั้นเรื่องที่ใครพังเขาบู๊ใจ เส้นเวยเองก็ไม่น่าจะกระจางเท่าไร

เส้นเวยลังเลอยู่ครู่หนึ่ง แล้วอดไม่ได้ที่จะถาม "ที่ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เกิดอะไรขึ้นกันแน่..."

"ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ทำให้ผมเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อห้าพันปีก่อน" จ้าวอวินหลานคลำบนหัวเตียงแล้วหันกลับมา "ผมเห็นตอนที่คุณเจอผมครั้งแรก แล้วตกจาก

หินก้อนใหญ่ลงไปในลำธาร ตอนนั้นผมคิดว่าเพราะผมหล่อเหลา สองประกายแวววาวระยิบระยับเข้าตาคุณแน่ๆ ถึงทำให้คุณตะลึงจนตกลงไปในน้ำได้... โอ๊ย!"

มือของเส้นเวยที่กำลังนวดเอวเขาอยู่พลันออกแรงหนักขึ้นอย่างไม่รู้ตัว
"เอว...เอวผม...คุณจะลอบสังหารสามีตัวเองรึไง"

เส้นเวยลูบเบาๆ ก่อนนิ่งไปพักหนึ่ง อาจเป็นเพราะเคยทำสิ่งที่แนบชิดสนิทแนบที่สุดมาก่อนแล้ว เขาจึงเปิดใจอย่างไม่น่าเชื่อ "ผมไม่เคยลืมวันนั้นเลย ตอนที่ผมเห็นคุณครั้งแรก ทั้งสามวิญญาณเจ็ดจิตล้วนเตลิดไปจริงๆ"

จ้าวอวินหลานหัวเราะร้ายได้ใจ "ฮ่าๆ นี่...ศาสตราจารย์เส้น ถอดแผ่นกระดูกขวางลูกตาของคุณออกแล้วเปลี่ยนเป็นร่างผมยาวให้สามมีดุน้อยซิ"

เส้นเวยถอดแว่นออกคืนร่างเดิมตามเขาว่า ผมยาวสีดำสลวยลงบนเตียงในพริบตา

อาจเป็นไปได้ที่บางครั้งผู้ชายที่มีปมเรื่องผมยาว* ที่ไม่สามารถอธิบายได้ จ้าวอวินหลานรู้สึกที่ตัวเองถูกอีกฝ่ายแทงเข้ากลางหัวใจทันที เขาเหม่อมองเส้นเวยนานสองนานแล้วยื่นมือไปลูบเส้นผมของอีกฝ่ายอย่างระมัดระวัง รวบรวมสติแล้วเอ่ยขึ้นเป็นเสียงกระซิบ "สวย สวยมาก สวยมากๆ ผมรู้สึกว่าคุณดีนี้คุ้มแล้วจริงๆ"

เส้นเวยใช้นิ้วมือนวดคลายกล้ามเนื้อขาของเขา จ้าวอวินหลานค่อยๆ เก็บอาการเข่อซ่าบนใบหน้าของตัวเองพลางครุ่นคิดเงิบๆ พักหนึ่ง เขามวดหัวเล็กน้อยแล้วพูดต่อ

"แต่ผมคิดว่าผมโตมากับเจ้าแม่อ้วนตัวซิ่งตัวนั้น เห็นมันมาตั้งแต่เด็ก ถ้าวันหนึ่งมันทำผิดต่อผม ทฤษฎีผมแอบหนีไปกับแม่วสาว อย่างมากต่อไปผมก็แค่ทำเป็นไม่รู้จำมัน คงไม่ทำอะไรมันหรอก"

เส้นเวยกะพริบตา ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงโดดไปเรื่องแม่วหนี่ได้

"ถ้าผมได้รับการให้ว่วนจากซือไฮวให้ดูแลทายาทของเขาจริง เห็นเผ่ามังกรสืบทอดมารุ่นต่อรุ่น ตั้งแต่ตัวน้อยจนโตไปเป็นเทพมังกร ผมยอมทิ้งมือ

* ปมเรื่องผมยาว คำเสียดสีเหล่าผู้ชายบางกลุ่มที่ชอบผู้หญิงผมยาวมากๆ โดยไม่สนใจว่าจิตใจภายในจะเป็นอย่างไร

ตัวเองดีกว่าที่จะไปทิ่มดวงตาของมันจนบอด ทำให้มันต้องชนภูเขาตาย" เสียงพูดของจ้าวอวินหลานชะงัก ก่อนโพล่งขึ้นมาอย่างแน่น "ผมไม่ได้เป็นคนทำให้มังกรตาบอดแน่ และไม่มีทางที่ผมจะวางแผนทำลายเขาบ้าโจวเด็ดขาด ท่านตุลาการหลอกผมอย่างไรย่างอายุ ไม่มีคำพูดไหนจริงเลย บนเขาที่ผมล่อวงเขาไปก็แค่เตาไปตามเหตุการณ์ คุณว่าสิ่งที่ผมเห็นในต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มันเป็นเรื่องจริงก็เปอร์เซ็นต์ปลอมก็เปอร์เซ็นต์ ใครทำให้ผมเห็นภาพแบบนั้น" จ้าวอวินหลานใช้นิ้วมือเกี่ยวปลายผมของเส้นเวย มุมปากเผยยิ้มเล็กๆ แต่สายตากลับเยือกเย็น ผ่านไปพักหนึ่งเขาจึงพูดขึ้นเบาๆ "นี่ เด็กดีเล่าเรื่องหลังจากที่ผมพบกับคุณต่ออีกหน่อยนะ"

เส้นเวยยิ้มน้อยๆ พูดเสียงเบา "ไม่มีอะไรมากหรอก ตอนนั้นผมยังไม่เข้าใจอะไร คุณดีกับผมมาก พาผมไปเที่ยวแะชมภูเขาแม่น้ำลำธารไปทั่ว น่าเสียดายหนี่วว่ายังซ่อมฟ้าไม่เสร็จ คุณมักจะพูดเสมอว่าเมื่อดนเต็มฟ้า แม้แต่ภูเขารากก็ไม่คงามเสียแล้ว แต่ผมกลับรู้สึกว่ามันเห็นจะเป็นไร นั่นเป็นวิธีที่ดีที่สุดในชีวิตที่ผมเคยเห็น"

'เมื่อดนเต็มฟ้า แม้แต่ภูเขารากก็ไม่คงามเสียแล้ว' ทำไมฟังดูเหมือนประโยคตัดพ้อ จ้าวอวินหลานขมวดคิ้ว คิดว่าถ้าตัวเองตั้งใจแกร่งดาบพลิกฟ้าเปลี่ยนแผ่นดินจริง คงไม่มีทางมีแก้ไขพาคณงามที่ประวัติไม่ชัดเจนที่ยวชมธรรมชาติอยู่แน่

"ตอนหลังผมเลยกลายเป็นพระเจ้าของคุณ" จ้าวอวินหลานว่า

เส้นเวยยิ้ม "คุณอย่าเก็บมาใส่ใจนักเลย เดิมทีคนอย่างผมก็ไม่ใช่ที่ยอมรับอยู่แล้ว คุณทำเพื่อปกป้องผมให้หลุดพ้นจากดินแดนของผู้ไร้ความยำเกรง ไม่ปล่อยให้ผมตกอยู่ในความมิชอบ ผมขอบคุณคุณคุณมาก"

เส้นเวยพูดพลางโน้มตัวไปจูบที่จอนผมของจ้าวอวินหลานเบาๆ กุมมือเขา แล้วพูดเสียงเบาว่า "วันเวลาที่ได้อยู่กับคุณ แม้จะทำให้ชีวิตผมสั้นลง แต่ผมก็เต็มใจ"

"เหลวไหล" จ้าวอวินหลานขัดจังหวะเขา "หลังจากหนี่วว่าซ่อมฟ้า ผมใช้ของศักดิ์สิทธิ์ทั้งสี่อย่างผนึกเสาค้ำยันท้องฟ้าทั้งสี่ทิศ ตอนนั้นเสียคุณไป..."

ตายหรือ"

มือของเส้นเวยแข็งทื่อ ก่อนโอบจำวอินหลานแน่น

"เพราะอะไร..." จำวอินหลานลดเสียงเบาเหมือนพูดกับตัวเอง "สุดท้ายก็เพื่อหนีว้างนั้นหรือ"

สีหน้าไม่นึกผันแปรขึ้นมาบนใบหน้าของเส้นเวยทำให้เขาคุมวุ่นขึ้นมากทันที จังหวะนั้นจำวอินหลานเห็นเข้าพอดีจึงรีบสละความคิดเมื่อครู่ทิ้งไป ใช้นิ้วมือเซยคางของเส้นเวย

"อย่าอารมณ์เสียเลย ผมก็พูดไปเรื่อยแหละ ในสายตามผม คุณสวยกว่าหนีว้างตั้งเยอะ มา คนสวย เล่าให้สามีฟังซิ ตอนนั้นคุณใช้ความสวยยั่ววนผมยังไง"

เส้นเวยดึงผ้าห่มมาห่มให้เขาพลงถลึงตาใสอย่างไม่ค่อยเป็นธรรมชาติราวกับอยากตำหนิเขาเรื่องที่เขาคิดได้เป็นตุเป็นตะ ทว่าสายตากลับไปหยุดบนไหล่ขาวที่มีรอยจางๆ ของจำวอินหลาน "ไม่รู้ว่าเส้นเวยคิดอะไรขึ้นมาอีก พอเบนสายตาดอก ตรงกกหูก็แดงขึ้น เขาค่อยๆ ง้างปากหลุดคำพูดออกมาจนได้" "...ผมขอตัวลงไปข้างล่างก่อนนะ"

พูดจบเขาก็ลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว หยิบใบเสร็จค่าซักรีดบนโต๊ะแล้วรีบออกไปรับผ้าทันที

จำวอินหลานบิ๊บน้ำของตัวเองที่ยังปวดเมื่อยอยู่รู้สึกถึงรสชาติหลายหลากที่ไม่สามารถบรรยายได้

ผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็ไต่ลงจากเตียงเอาตัวเองไปอาบน้ำให้สะอาด ยกอาหารที่เส้นเวยอุ่นไว้ให้ในไมโครเวฟออกมา กินไปพลงกดโทรศัพท์ "ฮัลโหลพ่อพรุ่งนี้ว่างมั๊ย ผมจะพาเส้นเวยไปเยี่ยม"

ขณะที่พูดประโยคเหล่านี้ สีหน้าของจำวอินหลานไม่ได้รู้สึกยินดีอะไรกลับมีสีหน้าเยือกเย็นราวกับจะมีเกล็ดน้ำแข็งผุดขึ้นมา

บทที่ 2

คุณพ่อจ้าวไม่อยู่บ้านอีกตามเคย ทำเอาคุณแม่จ้าวต้องขอโทษขอโพยยกใหญ่ "มีโทรศัพท์เข้ามาสายหนึ่ง เขาเพิ่งถูกเรียกออกไปเมื่อก็เลย ด่วนจริงๆ"

โดยนิสัยของเส้นเวยไม่คิดเล็กคิदन้อยอยู่แล้ว จ้าววันหลานก็ยิ้มๆ ไม่พูดอะไร ทั้งสองรีบทานข้าวที่บ้านคุณแม่จ้าวอย่างรวดเร็วแล้วถึงค่อยกลับออกมา

ตอนนั้นจ้าววันหลานถูกดันไม้ศักดิ์สิทธิ์ทำให้สับสนจนทำอะไรไม่ถูก จึงไม่ได้สังเกตว่าในสถานการณ์ที่รู้ทั้งรู้ว่าชายคนรักของลูกชายอยู่ที่ชั้นบนของบ้าน จะมีพ่อคนไหนพูดออกมาด้วยท่วงท่าสง่างามสูงศักดิ์ว่า 'ทางนั้นไม่ได้เตรียมตัวให้ดี คราวหน้าค่อยนัดใหม่แล้วกัน'

ไม่ได้ให้มาดูตัวชะหน่อย จะต้องเตรียมตัวอะไร หรือต้องให้กลับบ้านเกิดไปคัดลอกโฉนดที่ดินมาให้ดู สอบเข้าราชการให้ได้ก่อนค่อยเจอกันเหวอ

เห็นชัดๆ ว่าคุณพ่อจ้าวไม่ยอมเจอเส้นเวย

ทำไมล่ะ ไม่อยากเจอ? หรือไม่กล้าเจอ?

ก่อนกลับจ้าววันหลานเข้าไปในห้องของตัวเอง ขุดเอากล่องไม้เล็กๆ ที่เขาเก็บไว้หลายปีออกมา จนแม่ของเขาต้องถามด้วยความแปลกใจ "นั่นมันของเล่นสมัยเด็กของแกไม่ใช่หรอ ทำไมยังไม่โยนทิ้งไปอีก เอาออกมาทำอะไร"

"ก็แชร์ความทรงจำวัยเด็กกับคนรักไงล่ะ คนแก่ตายด้านที่เห็นหน้าก็เบื่อแล้วอย่างพอกับแม่ไม่เข้าใจหรอ"

แล้วจ้าวอินหลานก็ถูกตะเพิดออกจากบ้านเพราะคำพูดประโยคนี้

วันนั้นตรงกับวันแห่งความรักของชาวตะวันตกพอดี ด้วยความเป็นวันหยุดตรุษจีน บนท้องถนนที่เคยเสียบเหงาก็กลับคึกคักขึ้นมา สาวขายดอกไม้ที่เห็นพวกเขาผ่านไปมาจนชินตาถูกจ้าวอินหลานก้มมือเรียก "นี่ สาวน้อยมานี่หน่อย หนูมีดอกไม้เท่าไหน"

สาวขายดอกไม้มองดูพวกเขาสองคนอย่างแปลกใจแล้วเผยรอยยิ้ม "จะเอาเท่าไรก็ได้ หนูช่วยร้านดอกไม้ขาย ถ้าไม่พอเดี๋ยวหนูกลับไปเอาที่ร้านมาให้ได้"

จ้าวอินหลานเลยว่ "งั้นเอามาห้าพัน..."

"โทษทีๆ เขาพูดเล่นนะ" เส้นเวยเอามืออุดปากจ้าวอินหลานไว้แล้วลากเขาออกไป

จ้าวอินหลานพยายามมุดหัวออกจากอ้อมแขนเขา "ผมยังซื้อไม่เสร็จเลย เดี๋ยวสิเดี๋ยว!"

เส้นเวยเปิดประตูรถ ผลักเขาเข้าไปโดยไม่ฟังคำรำพัน

จ้าวอินหลานตัดพ้อถึงจริงก็แกล้ง "คุณเข้าใจความโรแมนติกมั่งมั๊ยเนี่ย"

เส้นเวยถามกลับ "หรือคุณเข้าใจ?"

จ้าวอินหลานพูดไปตามสไตลส์คนฟังเพื่อว่า "ผมจะซื้อมันมาหลายๆ พันดอก เอามาประดับให้เต็มหน้ารถหลังรถ แล้วรับคุณเข้าบ้าน"

ดูเหมือนว่าวันนี้ทั้งวันเส้นเวยจะถูกเขารังควานตั้งแต่เข้าจรถเย็น เดิมทีหากไม่ขจัดความเสียบ ก็จะถูกความเสียบนั้นครอบงำ เขาถอดแว่นออก ลูบหน้าไปมาด้วยท่าทางเหมือนจะถูเอาครีมบำรุงบนหน้าหลุดออกมาด้วย ด้านหนึ่งแกล้งทำเป็นไม่อินังขังชอบ แต่อีกด้านก็ซึ้งต่อด้านขึ้นมาอย่างยากเย็น เขาพูดอย่างใจเย็นว่า "ผมนึกว่าคุณจะขายส่งดอกไม้ซะอีก จะพูดยังก็ควรเป็นผมต่างหากที่แต่งคุณเข้าบ้าน เมื่อวานคุณยังบอกว่าจะใช้แซ่ของผมน้อยเลย"

จ้าวอินหลานเคยชินกับการแกล้งคนอื่นอยู่ฝ่ายเดียว นอกจากพลาดท่าตอนเมาครั้งเดียวก็ยังไม่เคยถูกตอกกลับอย่างนี้ เลยอึ้งไปพักหนึ่ง

...แน่นอน เขาไม่รู้ว่าก่อนที่เส้นเวยจะพูดประโยคนี้ ก็เหมือนกั้วฉางเจิง

ที่ต้องท่องในใจอยู่สามรอบถึงจะสามารถพ่นมันออกมาจากปากได้

แต่นักเลงใหญ่ยิ่งไปได้แป๊บเดียวก็กลับมาเป็นปกติอย่างรวดเร็ว ทำท่าจะถอดเสื้อนอกออกอย่างหน้าด้านๆ "ก็ได้ ใช้แซ่ของคุณก็ได้ จันทรา มาทำในรอกันสักยกมัยคุณสามี คุณไม่ต้องทำอะไรเลย นอนเฉยๆ เสพสุขไปก็พอ ผมจะปรนนิบัติคุณเอง"

เส้นเวยโมโห "จ้าววีนหลาน!"

"ครับ"

"คุณนี่มัน...ทำไมหน้าไม่อายุได้ขนาดนี้"

จ้าววีนหลานยื่นสองมือกับเบาะนั่ง พุดหน้าทะเล้น "เวลาที่ผมทำตัวหน้าไม่อายุกว่านี้ คุณยังไม่ได้เห็นเลยนะ"

เส้นเวยเปลี่ยนจากอายมาเป็นโมโห สีหน้าพลันเปลี่ยนเป็นจริงจัง เขาคว้าคอเสื้อของจ้าววีนหลาน ดึงเข้ามาใกล้แล้วจ้องหน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย พุดเน้นทีละคำ "รู้รึเปล่าว่านี่มันบนถนน รู้รึเปล่าว่าคนผ่านไปมาจะเห็นเข้า รู้รึเปล่าว่าหลายต่อหลายครั้งผมอยากจะควักลูกตาของคนที่เคยคบกับคุณ หรือแม้แต่คนที่เคยมองคุณออกมาซะ"

"..." จ้าววีนหลานนั่งอึ้ง

ผ่านไปพักหนึ่ง จ้าววีนหลานถึงค่อยๆ หดตัวกลับมาแล้วพุดซ้ำๆ "อะไรกัน ผมแค่ล้อเล่นหรือก่น่า ล้อเล่น ไม่ได้คิดอะไรซะหน่อย นี่ยังมีงานต้องทำอีกนะ"

เส้นเวยออกกรดโดยไม่ให้สัมผัสเสียง จ้าววีนหลานนั่งถูมูกตัวเองอยู่ข้างๆ อย่างเรียบร้อย เขาเปิดกล่องเล็กๆ ที่เอามาจากบ้าน หยิบของสิ่งหนึ่งที่เหมือนเป็นวิทยุเล็กๆ ออกมาจากกองของตุ้ฟตุ้ฟที่เด็กๆ ชอบสะสม แล้วหยิบกล่องไขควงเล็กๆ ในคอนโซลหน้ารถออกมาตีเคาะจัดแะของเล่นชิ้นนั้น

นิ้วมือของเขาคล่องแคล่วผิดจากปกติ ดูก็รู้ว่าตอนเด็กแอบจกอุปกรณ์ไฟฟ้าเก่าๆ ของโรงเรียนมาแกะเล่นไม่น้อย เขาได้เลยว่าถ้าไม่ใช่เพราะจ้าววีนหลานใช้เงินมือเติบ พุ่มเพื่อยชอบไหมไม่ชอบเก่า การได้อยู่กับผู้ชายอย่างเขา คงไม่ต้องคิดใช้เครื่องใช้ไฟฟ้าใหม่ฯ เลย

สองคนนั่งเจียบพักหนึ่ง เมื่อไฟจราจรที่โถมในใจของเส้นเวยมอดลง

เขาก็รู้สึกเสียใจขึ้นมาทันที คนอื่นมีแต่วางท่ากับคนไม่สนิท ส่วนกับคนสนิท จะผ่อนคลายเผยความเป็นตัวตน แต่เส้นเวกกลับทำตรงข้าม มักจะเคยชินกับการกดความเป็นตัวเองเอาไว้ต่อหน้าจำวอวินหลานด้วยความระแวดระวัง กลัวว่าอีกฝ่ายจะสังเกตเห็นตัวตนที่สุดจะรับได้ของตัวเอง บางทีเส้นเวกถึงขั้นไม่รู้ว่าพุดกับจำวอวินหลานอย่างไร...คงเพราะเขามักจะรู้สึกว่าตัวเองเปราะบางไม่คู่ควรกับคนคนนี้

จำวอวินหลานเล่นของเล่นอย่างออกรสออกชาติ จึงเงียบไม่พุดจา อยู่นาน สุดท้ายเส้นเวกก็อดไม่ได้ที่จะแอบมองเขาตอนจอดรอไฟแดงแล้ว กระซิบถาม "คุณทำอะไรนะ"

ดีที่จำวอวินหลานเป็นคนจำเรื่องกินไม่จำเรื่องทะเลาะ ไม่เก็บเอาเรื่องเมื่อครู่มาใส่ใจเลยสักนิด เขาพุดโชว์ออฟด้วยความตื่นเต้น "นี่เป็นเครื่องรับส่งสัญญาณที่ผมทำตอนเด็ก ผมซ่อมตรงที่ไม่ดีแล้ว...เดี๋ยวข้างหน้ามีซูเปอร์มาร์เก็ต ช่วยจอดให้ผมหน่อยนะ ผมจะซื้อถ่านสักสองก้อน"

จำวอวินหลานลงไปซื้อถ่านไฟฉายกลับมาใส่ในเครื่องรับส่งสัญญาณของเขา ได้ยินเสียง 'ว้าว' ดังขึ้น หน้าจอที่มีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางน้อยกว่าหัวเขมติเมตรก็สว่างขึ้นมาทันที บนนั้นปรากฏจุดเล็กจุดหนึ่งขึ้นเลื่อนราง เพราะความสว่างที่น้อยเกินไป จำวอวินหลานจึงต้องใช้สองมือป้องด้านบนถึงจะเห็นตำแหน่งของแสงที่ชัดเจน

เขาค่อยๆ ปรับคลื่นความถี่ ปรับความจำของแสง และเทียบขีดสลักมือข้างหน้าจอที่คนทั่วไปไม่เข้าใจ ดึกซาวีเคราะห์ห้อยพักหนึ่ง "อืม อีกไม่ไกล ดูเหมือนงจใจหลบผมโดยเฉพาะ เรากลับรถกัน"

เส้นเวกหันรถเปลี่ยนทิศทางตรงทางแยก จำวอวินหลานก้มลงคู้ยเขียนบนหน้าจอเล็กๆ พลางบอกทาง "แยกหน้าเลี้ยวซ้าย สมัยยังเด็ก ผมเอาเครื่องรับส่งสัญญาณวิทยุไร้สายเก่าๆ อันนี้มาเปลี่ยนเป็นเครื่องสะกดรอย"

"สะกดรอยอะไร" ดูเหมือนเส้นเวกจะถามด้วยความสนใจอย่างมาก แม้เขาจะยังไม่ค่อยเข้าใจว่า 'ไร้สาย' คืออะไรก็ตาม

"สะกดรอยตามพ่อผมนะสิ เครื่องติดตามถูกติดตั้งไว้ในมือถือของเขา

ผมก็ไม่คิดว่าหลายปีมานี้เขาจะไม่เคยเปลี่ยนมือถือเลย" จ้าวอินหลานว่า "ตอนนั้นผมยังเรียนไม่จบมัธยม ความรู้เรื่องเทคโนโลยีมีจำกัดงานเลยออกมาไม่สมบูรณ์แบบนัก เครื่องกระตุกทุกครั้ง จะปรับความถี่ที่ใช้เวลาอยู่ครึ่งค่อนวัน เดินไปไกลเกินก็ไม่มีสัญญาณแล้ว"

เส้นเวยอดลูปที่กระเป๋าสื่อตัวเองไม่ได้พลังงานถึงตัวเองเมื่อหนึ่งปีก่อน... ตอนนี้แม้แต่รับโทรศัพท์บางที่ยังทำผิดทำถูก ใครจะมาทำอะไรกับโทรศัพท์ของเขา เขาคงไม่รู้เรื่องแน่

จ้าวอินหลานเหลือบเห็น จึงยกขาขึ้นไขว่ห้างแล้วจุดบุหรี่มวนหนึ่ง ด้วยท่าที่สบายๆ "วางใจนะ แคลคุณไม่ออกไปหาหนุ่มหน้าขาวสวมหมวกเขียว* ให้ผม ผมก็ไม่ติดตั้งอะไรที่ตัวคุณแน่นอน"

เส้นเวยมองเขาอย่างไม่ค่อยเป็นสุข

"เสียช้ายๆ ไซ่แล้ว ร้านชาข้างหน้านั้น ผมเห็นรถของตาแก่บ้านเราแล้ว"

จ้าวอินหลานพูดอย่างว่องไว สีหน้าเหมือนไม่มีเรื่องอะไรใหญ่โต แต่ซ่อนความมืดดำบางอย่างไว้ "วันนี้ผมต้องรู้ให้ได้ว่าคนที่เลี้ยงผมจนโตขนาดนี้เป็นใครกันแน่"

เส้นเวยจอตลอดยังไม่สนิท จ้าวอินหลานก็ถอดเข็มขัดนิรภัยออกแล้ว กระโดดลงจากรถ วิ่งขึ้นไปบนชั้นสองของร้านอย่างคุ่มทาง

เส้นเวยลือกรวดเร็ว จักระเบียบแว่นตาเล็กน้อยจึงค่อยเอียงอย่างตามเขาไป ดูเหมือนเขาจะไม่รีบร้อนตอนที่ผ่านหน้าบันไดตึกก็ยังพยักหน้าให้กับพนักงานเสิร์ฟครึ่งหนึ่ง

พนักงานเสิร์ฟเป็นหญิงสาวอายุประมาณยี่สิบปี พอเห็นเขามือไม้ก็สั่น โดยไม่มีสาเหตุ ทำให้กาน้ำชาในมือตกพื้นแตก

คุณพ่อจ้าวนั่งหันหลังให้ประตูอยู่ได้ยินเสียงของตกจึงหันไปดู สายตามองผ่านประตูกระจกออกไป

สายตานั้นทั้งสงบและเห็นทาง จ้าวอินหลานชะงักทำครุ่นหนึ่งก่อนจะ

* สวมหมวกเขียว เป็นสำนวน มีที่มาจากสมัยโบราณ ชายคนหนึ่งต้องเดินทางไปทำการค้าต่างเมืองอยู่เสมอ ภรรยาอยู่บ้านแอบมีชู้และได้นัดแนะกับชายชู้ว่าหากเห็นสามีของนางสวมหมวกสีเขียวชู้ม้าออกจากบ้าน แสดงว่าจะไปต่างเมือง ให้ชายชู้มาหานางที่บ้านได้

ก้าวยาวๆ ผ่านไป พนักงานที่ทำพิธีชงชาสายหัว รอคอยทั้งคนออกไปจ้าวอินหลาน จึงนั่งลงตรงหน้าพ่อของเขา แล้วกดเสียงต่ำเอ่ยถาม "คุณไม่ใช่พ่อผม คุณเป็นใคร"

คุณพ่อจ้าวไม่ตอบ เพียงเงยหน้ามองตรงปากทางบันไดด้วยสีหน้าเคร่งขรึม เห็นเส้นเวยก้าวขึ้นมาที่ละก้าวจากตรงนั้น สายตาทั้งสองปะทะกัน พอติบพอติ เส้นเวยกักหน้าเคารพตามธรรมเนียมปฏิบัติ "คุณลุง"

แววตาของคุณพ่อจ้าวเป็นประกาย รอยยิ้มบนใบหน้ายิ่งบีบชิดกัน ริ้วรอยแห่งวัยยิ่งลึกขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ผ่านไปขณะหนึ่ง เขาถึงตอบกลับด้วยอารมณ์ราบเรียบ "มิกล้ารับ"

เส้นเวยเหมือนยิ้มแต่ไม่ยิ้ม และไม่ได้ร่วมนั่งที่โต๊ะชานั้น เพียงไปนั่งตรงที่นั่งเสริมห่างจากพวกเขาสองคนออกไปสองสามก้าว ล้างถ้วยชาและใบชาด้วยตัวเอง แล้วรินน้ำตามขั้นตอนโดยไม่เหลือบตามองลึกลงไป แสดงท่าทีชัดเจนว่าเขาจะไม่พูดซ้ำ

จ้าวอินหลานเริ่มพูด "วันนั้นผมก็เลอะเลือนจริงๆ ไม่จั้นพอเห็นแววตาของคุณ ผมก็คงรู้แล้วว่าคุณคือตัวปลอม พ่อผมทะเลาะทะเลาะมาทั้งชีวิต เห็นๆ อยู่ว่าชอบกลายยศสรรเสริญ ไม่มีท่วงท่าเหมือนมนุษย์สามัญอย่างคุณแบบนี้ เรื่องที่คุณสวมรอยเป็นพ่อผม ผมไม่เอาความก็ได้ แต่ขอถามคุณสองเรื่อง พ่อผมอยู่ที่ไหน และคุณกับเส้นหนงมีความสัมพันธ์อะไรกันแน่ คุณคงไม่ได้... เป็นเส้นหนงเสียเองหรือมั้ง"

คุณพ่อจ้าวริมฝีปากขยับ แต่ไม่รู้ทำไมถึงไม่สามารถเปล่งเสียงพูดออกมาได้ ผ่านไปพักหนึ่ง เขาก็หุบตาลง เหล่มองไปที่เส้นเวยจากนั้นค่อยก้มหน้าจิบชาอีกหนึ่งโดยไม่ส่งเสียง

ความอดทนของจ้าวอินหลานถึงคราวสิ้นสุด นิ้วมือของเขาเคาะบนโต๊ะเบาๆ จากนั้นเขาก็เลิกคิ้วขึ้นลากเสียงยาว "คุณผู้ชายท่านนี้ ผมเห็นแก่ที่คุณอาจจะมีความสัมพันธ์กับเส้นหนงหนึ่งในสามราชา ถึงได้เจรจาด้วยความเป็นมิตรก่อนค่อยใช้กำลังทีหลัง ถ้าคุณยังหน้าทน...ตามหน้าที่ของคนเป็นลูกผมจำเป็นต้องคุยกับคุณ"

"ข้าไม่ใช่เส้นหนัง" ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าไร คุณพ่อจำวถึงเอ่ยปากพูดเสียงเบา "ส่วนเขาคณันปลอดภัยดี ข้าเพียงยิ้มให้ร่างของเขาแค่บางครั้งบางคราว เสร็จเรื่องแล้วก็ทิ้งความทรงจำที่มีประโยชน์ไว้ให้ ไม่เคยทำให้เขาเสียเรื่อง"

"งั้นคุณเป็นตัวละครอะไร"

คุณพ่อจำวหัวเราะ "ข้าเป็นแค่โครงกระดูกสำหรับบดขยี้ขึ้นหนึ่งที่ท่านเทพเส้นหนังทิ้งไว้ อาศัยช่วงสงครามเทพสวรรค์บำเพ็ญตะบะจนสำเร็จ ที่เคยล่วงเกินท่านคุณหนูหลายครั้งก่อนหน้านี้ ข้าต้องขออภัยอย่างยิ่ง"

"คุณแฝงอยู่ในร่างของพ่อผมทำไม ภาพความทรงจำในต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เกี่ยวข้องกับคุณด้วยหรืเปล่า" จำวอินหลานไม่ได้สนใจว่าอีกฝ่ายจะบำเพ็ญตะบะอะไรมา อาจเป็นเพราะในใจเขารู้สึกว่าฟ้าดินมนุษย์เทพก็ได้แตกต่างกัน พอไม่สนใจเรื่องนั้นก็เลยเห็นอีกฝ่ายเป็นผู้ต้องสงสัยไปเสียอย่างนั้น

หว่างคิ้วของคุณพ่อจำวขยับเล็กน้อย เขาถามขึ้นซ้ำๆ "ท่านคุณหนูรู้ได้อย่างไรว่าความทรงจำในต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ไม่ใช่ของตัวท่านเอง"

"ผมไม่ใช่ผีน้อยในบังคับบัญชาของตัวผมคนนั้นสักหน่อย และยังไม่ใช่ขุนนางองค์ที่ก่อเรื่องรบกวนบนสวรรค์" จำวอินหลานทำเหมือนขำขันดินนั้นเป็นน้ำเปล่า เขายกมันขึ้นมาดื่มรวดเดียวหมด "คนอย่างผมบางทีอาจจะดูบ้าๆ แต่เวลาส่วนใหญ่ก็ใช้ชีวิตค่อนข้างโอนอ่อนผ่อนตาม ถ้ามีเรื่องอะไรที่บีบให้ผมต้องต่อต้านขึ้นมาจริงๆ นั่นต้องมีเหตุผลเทียมฟ้าหรือโกรธเทียมแผ่นดิน แต่ทำไมตอนนั้นพอมดูภาพในความทรงจำจบบก็ไม่เห็นจะตระหนักรู้อะไรเลยสักนิด แคว้รู้สึกว่ามันหน่วงๆ"

คุณพ่อจำวฟังจบ พยักหน้าอย่างเห็นด้วย "มีเหตุผล"

"ยิ่งไปกว่านั้นผมยังไม่รู้สึกว่าคุณเองเป็นคนลงมือทำเรื่องอย่างการทำให้ท้องฟ้าเกิดรูรั่ว หรือเรื่องหยาบคายพวกนั้น" จำวอินหลานพูดต่อ "จะว่าไปคุณหนูดูแลฟ้าดินดูแลล้าธาร ปกป้องชีวิตทั้งหลาย ผมเองทั้งชาติที่แล้วและชาตินี้โดยพื้นฐานก็เป็นพวกอนุรักษ์สิ่งแวดลอม รักสัตว์ อยู่ดี ๆ คงไม่ไปทำตามังกรโดยไม่มีสาเหตุแน่นอน"

คุณพ่อจำวยิ้มไม่พูดอะไร

แววตาของจ้าวอินหลานเย็นชา "ผมไม่ได้ขอให้คุณใช้ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ชักนำผม ตกหลงเรื่องทั้งหมดนี้มันหมายความว่ายังไ้กันแน่"

คุณพ่อจ้าวถอนหายใจเบาๆ "อาจเพราะการขอให้ท่านคุณหลุนมองให้ ทะลุปรุโปร่งเป็น..."

"อย่ามาเสแสร้งกับผมหน่อยเลย" จ้าวอินหลานพูดแทรกตัดบทเขา "ทางที่ดีคุณควรพูดภาษาคน เพราะความอดทนผมมีไม่มาก ถ้ายั่วให้ผมโมโห ผมก็ไม่สนว่าคุณจะเป็นขามเต่างู ของใคร อัดไม่เลี้ยงแน่"

คุณพ่อจ้าวมองดูเขา แล้วเบนสายตามาหยุดที่เส้นเวยซึ่งกำลังพลิกหน้า นิติสารอยู่ข้างๆ ทันใดนั้นตัวเขาก็กินสะท้านขึ้นมา สายตาของคุณพ่อจ้าว เบลอไปชั่วขณะ แล้วกลับมาเห็นชัดเจนอีกครั้ง แววตาเปลี่ยนไป...ไม่สิ ท่วงท่า ทั้งหมดของเขาเปลี่ยนไปแล้ว

เห็นเพียงคุณพ่อจ้าวกดขมับตัวเอง ขมวดคิ้วมองจ้าวอินหลาน ถามอย่าง มึนงง "เมื่อไหร่ที่แกจะไรนะ สองวันนี้ฉันเหนื่อยนิดหน่อย สมองเบลอไม่ทันฟัง"

จ้าวอินหลานตะลึงงัน เปลี่ยนจากมาเพียใจร้อนกลายเป็นยาวชน ผู้ต้องโทษนั่งอยู่หลังลูกกรงเหล็กทันที ตัวลีบเล็กไปหมด ผ่านไปสักพักหนึ่ง เขาก็กดเสียงต่ำพูดขึ้น "...พ่อ?"

พ่อของจ้าวอินหลานขมวดคิ้ว "หือ?"

สีหน้านั้นช่างดูคุ้นเคย จ้าวอินหลานอ่านมันออกอย่างชัดเจน "มีอะไร กิริยาพูด เห็นแก่ที่แกเป็นลูก ฉันให้ออกาสอธิบายตัวเองหนึ่งนาที่ ฉันเหนื่อย จะตายแล้ว ไม่อยากฟังแกพาล่ามไร้สาระ"

จ้าวอินหลานจึงดึงเส้นเวยมาเป็นโล่ทันที "เปล่าซะหน่อย ก็แค้นกันแล้ว แต่พ่อกลับไม่อยู่บ้าน ผมเลยพาเขามาที่นี่"

"ฉันมีเรื่องด่วน เลยมาพบเพื่อนคนหนึ่ง" คุณพ่อจ้าวฮึดอัดออกมา ประโยคหนึ่ง จากนั้นสายตาก็เลื่อนไปที่ร่างเส้นเวยอย่างเชื่องช้า พินิจพิจารณา อยู่สักพัก อาจเป็นเพราะบุคลิกภูมิฐานของศาสตราจารย์เส้นชัดเจนมาก พ่อของจ้าวอินหลานจึงตกตะลึงที่หาข้อบกพร่องอะไรไม่ได้ ได้แต่ทักทายเขา ไปแบบแข็งๆ พูดอย่างผินๆ ว่า "วันนี้ต้อนรับไม่ทั่วถึง ศาสตราจารย์เส้น"

โปรดอย่าเก็บมาใส่ใจ"

เส้นเวทย์หักทลายตอบอย่างสุภาพ

จ้าวอินทหลานหยิบ 'ยันต์ไล่ปีศาจ' ออกมาหนึ่งใบ แอบพับมุ่มสามมุ่ม เอาไว้ แล้วยื่นไปตรงหน้าพ่อของเขา "สองวันก่อนผมไปที่วัดเพื่อขอยันต์ไล่ปีศาจที่ปลุกเสกแล้วมาให้พ่อ อย่าเปิดนะ พกติดตัวไว้"

คุณพ่อจ้าวอินทมือมารับโดยไม่ระแวงใดๆ

แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย 'ยันต์ไล่ปีศาจ' ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองเลย สักนิด จ้าวอินทหลานก็หัวมวดขึ้นทันที

โกร่งสับปะรังเคนคนนั้นหนีไปแล้ว หรือว่าเก่งกาจมากจนยันต์ชั้นสูงขนาดนี้ก็ทำอะไรเขาไม่ได้กันแน่นะ

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3WeKzo3>